

ואבנר התכופף להראות לו שהיא חולצת בשיניה, ואז שלף יואב את חרבו והרג אותו. (217)

"ויכהו שם אל החומש".

אמר רבי יוחנן: מלמד שהכהו בדופן המינית מקום שמרה וכבוד תלויין בו.

נאמר [מלכים א' ב לב] ששלמה אמר לבניהו שיהרוג את יואב **"והשיב ה' את דמו על ראשו אשר פגע בשני אנשים צדיקים וטובים ממנו"** אבנר ועשאל.

ומבארת הגמרא: **"טובים"** — שהיו דורשין **"אכין"** ו"רקין" למעט, שאין לקיים מצות המלך כשהוא נגד התורה.

עמשא, נתבאר לעיל שלא רצה לבטל את אנשי יהודה מלימוד תורה. ואבנר סירב לקיים את מצות שאול להרוג את כהני נוב.

והוא לא דרש "אכין ו"רקין", אלא הרג את אוריה במצות דוד המלך על אף שהוא נגד התורה. (218)

"צדיקים" — שהן נצטוו בפה, עמשא נצטוה על ידי דוד לאסוף את אנשי יהודה. ואבנר נצטוה על ידי שאול להרוג את הכהנים, **ולא עשו!** ובכל זאת לא שמעו לו לעבור על דברי תורה.

והוא, יואב, נצטוה מדוד רק באגרת להרוג את אוריה, ששלח לו איגרת שישים את אוריה בחזית המלחמה כדי שייהרג, ובכל זאת **עשה!** (219)

נאמר [שמואל ב' כ י] **"ועמשא לא נשמר בחרב אשר ביד יואב"**.

אמר רב: מלמד שלא חשדו עמשא את יואב שיהרגנו. (220)

נאמר [מלכים א' ב לד] על יואב שהרגו

צריך להציל את עשאל באחד מאבריו.

וקושייתו אינה אלא על המשנה למלך לשיטתו אבל לפי הכסף משנה לא קשה שהרי בלאו הכי לא היה אבנר מחוייב מיתה מצד הדין]

217. רש"י. וכיד רמה הקשה, הרי יואב דנו לאבנר בדין סנהדרין על שהרג את עשאל אחיו ואיך לא נזהר אבנר ממנו?

אלא הוא מבאר **"על עסקי השל"** [כך הוא גורס] מלשון שגגה, שדיבר אתו על עסקי הריגתו של עשאל שהיתה שגגה מצד אבנר שהיה סבור שהרודף מותר להורגו אף כשאפשר להצילו באחד מאבריו, או ששכח אבנר בשעת מעשה להצילו באחד מאבריו. [ויואב היה גואל הדם של עשאל שרשאי להרוג את הרוצח אפילו

היה בשגגה].

וראה בהן ההיודע שמבאר לשיטת רש"י שגלגל יואב עמו בדברים בענין רודף עד שהגיעו לשאלה זו של יבמה שממנה רצו להקיש לענין רודף ובתוך כך הראה לו אבנר איך יבמה חולצת בשיניה כדי להוכיח מזה שכדין עשה שהרג את עשאל.

218. ואף שאמרו בקידושין [מג א] שאוריה היה מורד במלכות, יואב לא ידע מזה. יעב"ץ.

219. מכאן ראה לשיטות הסוברים שכתובה אינה כדיבור ממש. עיין יעקב.

220. כוונתו שאף שראה את החרב בידו לא נשמר ממנו משום שלא חשדו שיהרגנו וכמו